

MATTHEÛS

27:46-53

Jezus' laatste woorden en de tekenen rond
Zijn dood en opstanding

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/27-46-53

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De roep tot God verward met een roep om Elia	5 min	3
2	Jezus' woorden voortdurend verkeerd begrepen	3 min	5
3	Jezus geeft vrijwillig Zijn geest over	6 min	7
4	Het gescheurde voorhangsel en de aardbeving	4 min	10
5	De heiligen die uit hun graven kwamen	8 min	12
	Om verder te lezen		15

1

De roep tot God verward met een roep om Elia

We gaan verder met onze bestudering van het verslag in Mattheüs over Jezus aan het kruis. Er worden enkele bijzonderheden gegeven, en we hebben er een paar bijeenkomsten aan besteed om die samen te bekijken. We hebben het over Mattheüs 27, vanaf vers 47. Eigenlijk kun je vers 47 niet goed begrijpen zonder terug te kijken naar vers 46. Daar riep Jezus, terwijl Hij aan het kruis hing:

Ongeveer op het negende uur riep Jezus met een luide stem: Eli, Eli, lama sabachtani? Dat betekent: Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?

MATTHEÛS 27:46

Dat is niet echt de juiste uitspraak. Ik spreek geen Aramees, maar dat is de taal die Hij sprak. De Engelse vertaling luidt:

Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?

In reactie op die uitroep van Jezus zeiden sommigen van de omstanders, toen ze dat hoorden:

Sommigen van hen die daar stonden, zeiden, toen zij dit hoorden: Hij roept Elia.

MATTHEÛS 27:47

Meteen rende een van hen weg, nam een spons, vulde die met zure wijn, stak hem op een rietstok en gaf Hem te drinken. De anderen zeiden:

Maar de anderen zeiden: Houd op, laten wij zien of Elia komt om Hem te verlossen.

MATTHEÛS 27:49

Deze verwijzing naar Elia komt ons vreemd voor. Hij zei:

Eli, Eli, lama sabachtani, en zij zeiden:

Hij roept om Elia.

Waarom zouden ze dat zeggen? Eli, of waarschijnlijk meer uitgesproken als Eli, Eli, is Aramees. Het lijkt op het Hebreeuws. Het betekent: „Mijn God, Mijn God.” Maar er waren daar veel pelgrims uit andere landen. In de tijd van het Pascha kwamen Joden uit de hele wereld naar Jeruzalem, en dit was het Pascha. Er waren dus buitenlandse Joden aanwezig die het plaatselijke dialect, het Aramees, misschien niet kenden. Ze kenden echter wel Grieks. Grieks was de gemeenschappelijke taal van het hele Romeinse Rijk. Daarom zullen daar veel mensen zijn geweest die niet erg vertrouwd waren met het Aramees, maar wel Grieks konden spreken.

Nu is het zo dat de naam Elia in het Grieks Elias is. Dat klinkt genoeg als het woord Eli om deze Griekssprekende Joden het woord Eli waarschijnlijk te laten verwarren met de naam Elias. Daarom dachten ze dat Jezus om Elia riep. Elia is de Hebreeuwse vorm van de naam en Elias de Griekse vorm van de naam. Het was een volledig misverstand.

Waarom ze zouden denken dat Hij om Elia riep, is niet per se gemakkelijk uit te leggen. De Joden geloofden echter wel dat Elia, de man Elia uit het Oude Testament, zou terugkeren en vóór de verschijning van de Messias zou komen. Dit is gebaseerd op hun begrip van Maleachi 4, vers 5 en 6. Omdat ze dit verwachtten, kunnen degenen die zeiden: „Hij roept om Elia”, heel goed hebben gedacht dat Jezus de Messias was, of in elk geval hebben gedacht dat Hij de Messias was. En dat Hij, voordat Hij stierf, verwachtte dat Elia zou komen om Hem te redden.

Er staat niets in het Oude Testament wat zegt dat Elia zou komen om de Messias te redden. Dit was alleen hun manier om in hun eigen gedachten de stukjes bij elkaar te leggen. Ze geloofden wel dat Elia vóór de Messias zou terugkomen. Ze wisten dat Jezus in elk geval door sommigen als de Messias was aangekondigd. En als Hij dat was, of zelfs als Hij dacht dat Hij het was, zou Hij op dit moment, in het uur van Zijn uiterste nood, om Elia kunnen roepen om Hem te komen redden. Hij hing immers aan een kruis en was de dood nabij. Zo'n bovennatuurlijke bevrijding zou voor Israël een groot teken zijn dat de Messias was gekomen, en Elia met Hem.

Dit moet zijn wat er in hun gedachten omging, hoewel het heel ver afstond van wat er in Jezus' gedachten omging. Jezus riep niet om Elia. Hij riep zelfs niet om gered te worden. Hij riep eenvoudigweg de eerste regel van Psalm 22 uit:

Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten, bent U ver van mijn verlossing, van de woorden van mijn jammerklacht?

PSALMEN 22:1

Daarmee verklaarde Jezus dat Hij Zich door God verlaten voelde. De psalm ging ook verder met een beschrijving van precies de gebeurtenissen die hier plaatsvonden: de kruisiging van de Messias.

2

Jezus' woorden voortdurend verkeerd begrepen

Maar zoals gewoonlijk werd Jezus verkeerd begrepen. Jezus heeft veel dingen geleden, en dat waren er heel wat. Veel daarvan waren lichamelijke kwellingen. Maar één aspect van Zijn lijden onderschatten wij misschien als we er niet bijilstaan: wat Hij zei, werd bijna voortdurend verkeerd begrepen. Dit misverstand kwam zowel bij Zijn vijanden als bij Zijn vrienden voor. Er waren veel momenten waarop Hij tot Zijn discipelen sprak en zij verkeerd begrepen wat Hij bedoelde. Hij zei tegen hen:

Jezus zei tegen hen: Kijk uit, en wees op uw hoede voor het zuurdeeg van de Farizeeën en de Sadduceeën.

MATTHEÛS 16:6

en bij één gelegenheid dachten ze dat Hij het over letterlijk brood had. Hij zei:

Jezus antwoordde en zei tegen hen: Breek deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem laten herrijzen.

JOHANNES 2:19

en ze begrepen verkeerd wat Hij daarmee zei.

Wat nog erger is: ze begrepen niet alleen verkeerd wat Hij zei, maar begonnen Hem ook verkeerd te citeren. Daardoor zeiden velen tegen Hem toen Hij aan het kruis hing:

en zeiden: U Die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, verlos Uzelf. Als U de Zoon van God bent, kom dan van het kruis af!

MATTHEÛS 27:40

Jezus heeft natuurlijk nooit gezegd dat Hij de tempel zou afbreken. Hij daagde hen uit:

Breek deze tempel af. Hij bedoelde daarmee Zijn lichaam.

Ze begrepen Zijn bedoeling verkeerd en door hun misverstand citeerden ze zelfs Zijn woorden verkeerd.

Zo riep Hij hier ook in zielen nood tot Zijn Vader, en de mensen begrepen verkeerd wat Hij deed en zeiden: „Volgens mij roept Hij Elia om Hem te komen redden.” Dus naast de lichamelijke en geestelijke kwellingen van de kruisiging moest Jezus ook het extra lijden doorstaan dat mensen dachten te weten waar Hij het over had, terwijl ze dat niet wisten. Ze begrepen Zijn bedoelingen verkeerd en begrepen verkeerd wat Hij zei. Dat kan ook heel ergerlijk zijn. Het was misschien niet de grootste ergernis die Hij ervoer toen Hij daar aan het kruis hing, maar het kwam boven op de andere dingen die het zo'n ondraaglijke ervaring maakten.

Nu staat er dat onmiddellijk een van hen naar Hem toe rende, een spons nam, die met zure wijn vulde, hem op een rietstengel stak en Hem te drinken gaf. Dit kan de gelegenheid zijn geweest waarover gesproken wordt in Johannes 19, vers 28, waar Jezus daadwerkelijk zei:

Hierna zei Jezus, omdat Hij wist dat nu alles volbracht was, opdat het Schriftwoord vervuld zou worden: Ik heb dorst!

JOHANNES 19:28

en iemand Hem inderdaad zoiets op een spons bracht. Maar hier lezen we dat sommigen dit voor Hem probeerden te doen, naar ik aanneem om Zijn lijden te verlichten, terwijl anderen zeiden:

Maar de anderen zeiden: Houd op, laten wij zien of Elia komt om Hem te verlossen.

MATTHEÛS 27:49

Natuurlijk kwam Elia Hem niet redden, en dat had ook helemaal niets te maken met waar Jezus om riep. Ze begrepen Zijn woorden verkeerd.

3

Jezus geeft vrijwillig Zijn geest over

Jezus riep nogmaals met luide stem en gaf de geest.

MATTHEÛS 27:50

Oftewel: Hij gaf de geest. Dat betekent dat Hij stierf. Het feit dat Jezus Zijn Geest overgaf, betekent dat Hij stierf, in dit geval vrijwillig. Eerder, in Johannes 10, zei Jezus:

Niemand neemt het Mij af, maar Ik geef het uit Mijzelf; Ik heb macht het te geven, en heb macht het opnieuw te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen.

JOHANNES 10:18

Er was werkelijk niemand die Jezus' leven van Hem kon afnemen. Hij had de situatie onder controle. Hij gaf Zijn leven over. Hij gaf Zichzelf over in de handen van degenen die Hem arresteerden. Als Hij dat had gewild, had Hij, zoals Hij Zelf zei, twaalf legioenen engelen kunnen roepen om te komen, en die zouden Hem hebben gered. Niemand kon Jezus tegen Zijn wil meenemen.

Bovendien was er, toen Hij aan het kruis hing, niemand die Zijn dood werkelijk kon bespoedigen. Hij zou sterven op het moment dat Hij daarvoor koos. Bij deze gelegenheid gaf Hij, nadat Hij slechts zes uur aan het kruis had gehangen, de Geest over en stierf.

Ik zeg: ‘na slechts zes uur.’ Misschien denk je: ‘Nou, dat is heel lang.’ Ik weet zeker dat het heel lang is om aan het kruis te lijden, maar het is heel kort voor een mens om aan het kruis te bezwijken. Het was helemaal niet ongebruikelijk dat mannen die aan kruisen gekruisigd waren, nog dagenlang bleven leven. In de overleveringen over de dood van Petrus wordt gezegd dat hij in Rome ondersteboven werd gekruisigd en dat hij, terwijl hij aan het kruis hing, nog drie dagen bleef leven voordat hij stierf. Dat was niet heel ongebruikelijk.

Toch hing Jezus zes uur aan het kruis, en toen gaf Hij de Geest over. Later zullen we lezen dat Jozef van Arimathea en Nicodemus daadwerkelijk naar Pilatus gingen om toestemming te krijgen Jezus van het kruis af te nemen en Hem te begraven. Pilatus was verbaasd toen hij hoorde dat Jezus al dood was. Hij geloofde het zelfs niet. Hij stuurde boodschappers om na te gaan of dit werkelijk waar was, en inderdaad, dat was zo. Het was dus iets wonderbaarlijks dat Jezus zo snel stierf. Hij deed dat uit eigen wil. Hij gaf Zijn Geest over.

Een van Zijn laatste uitspraken — misschien was het wel Zijn allerlaatste — was trouwens:

En Jezus riep met luide stem en zei: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En toen Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest.

LUKAS 23:46

Verwijzing gecontroleerd: de spreker noemde Psalmen 31:5, maar de bewoording is Lukas 23:46.

of:

Ik vertrouw U mijn geest toe.

Dit wordt hier in Mattheüs niet vermeld, maar wel in Lukas 23:46. Die uitspraak is trouwens:

Vader, ik vertrouw mijn geest aan U toe, een citaat uit het Oude Testament. Hij komt uit Psalm 31:6, en mij is verteld dat dit een avondgebed is dat kleine kinderen in Israël geleerd werd om bij hun bed te bidden.

Het komt qua betekenis bijna overeen met dat traditionele avondgebed uit onze cultuur, dat kinderen leren bidden: ‘Nu leg ik mij neer om te slapen. Ik bid U, lieve Heere, mijn ziel te bewaren. Mocht ik sterven voordat ik ontwaak, dan bid ik U, lieve Heere, mijn ziel tot U te nemen.’ De gedachte is: ‘Ik ga nu slapen. Ik ben kwetsbaar. Als ik toevallig sterf, hoop ik dat mijn ziel in Uw handen terechtkomt, God. Ik hoop dat U mijn ziel zult bewaren. Als ik sterf voordat ik ontwaak, bewaart U mijn ziel bij U.’

Het is dezelfde gedachte.

In Uw hand beveel ik mijn geest; U hebt mij verlost, HEERE, getrouwe God!

PSALMEN 31:6

Dit is in wezen dezelfde gedachte die in het Oude Testament, in Psalm 31:6, wordt uitgesproken. Zoals mij is verteld, was dit het avondgebed van kleine Joodse kinderen. Het is zeer waarschijnlijk het eerste gebed dat Jezus als kind leerde bidden. Zijn moeder Maria, die Hem naar alle waarschijnlijkheid dat gebed leerde, stond daar aan de voet van het kruis en hoorde Hem het deze laatste keer uitspreken.

Dat moet voor Maria een aangrijpend moment zijn geweest. Als zij Hem dat gebed bij Zijn bed leerde bidden toen Hij misschien nog een peuter was, hoorde zij Hem het nu, op 33-jarige leeftijd en met Zijn laatste adem, opnieuw uitspreken:

Vader, ik vertrouw mijn geest aan U toe.

Op dit moment zei Hij ook — en de precieze volgorde van de uitspraken weten we niet zeker:

Het is voorbij.

Tetelestai. Het is één Grieks woord. We weten niet welke woorden Hij in het Aramees gebruikte, maar de woorden lijken overwinning te betekenen. Het lijkt te betekenen: ‘De strijd is voorbij en we hebben gewonnen.’

Sommigen hebben gedacht dat Jezus, toen Hij zei:

Het is voorbij, een wanhoopskreet slaakte. Maar in werkelijkheid zijn de woorden ‘het is volbracht’ in het Grieks, zoals ze aan ons zijn overgeleverd, een militaire overwinningsterm. Hij zegt: ‘Ik heb het volbracht. Ik heb het hele traject doorlopen. Ik heb 33 jaar onder beproeving en verzoeking doorgebracht.’

Toen Jezus dan de zure wijn genomen had, zei Hij: Het is volbracht! En Hij boog het hoofd en gaf de geest.

JOHANNES 19:30

Die woorden zei Hij terwijl Hij Zijn geest gaf. Die uitspraak van Jezus staat in Johannes 19:30. En in vers 51 staat:

4

Het gescheurde voorhangsel en de aardbeving

En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden; de aarde beefde en de rotsen scheurden;

MATTHEÛS 27:51

Het scheuren van het voorhangsel van boven naar beneden wordt alleen hier in Mattheüs genoemd. De andere evangeliën vermelden het niet. Maar het voorhangsel bevond zich in de tempel, niet ver van de plek waar Jezus werd gekruisigd. Jezus werd buiten Jeruzalem gekruisigd, en de tempel was de centrale bezienswaardigheid van Jeruzalem. Hij was verdeeld in gedeelten, volgens hetzelfde algemene ontwerp als de tabernakel die God aan Mozes had gegeven. Er waren drie hoofdgedeelten: een buitenste voorhof, en vervolgens een gebouw. De omsloten ruimte bestond uit

twee hoofdgedeelten: het Heilige en het Heilige der heiligen. Het Heilige der heiligen werd van het Heilige gescheiden door dit dikke voorhangsel, dat daar in de deuropening hing.

Niemand mocht door dat voorhangsel het Heilige der heiligen binnengaan, behalve de hogepriester op de Grote Verzoendag, Jom Kipoer, en dat was slechts eenmaal per jaar. Alleen hij mocht naar binnen gaan en een voorgeschreven ritueel uitvoeren. De reden was dat het Heilige der heiligen als een te heilige plaats werd beschouwd om door een gewoon mens betreden te worden. Het werd beschouwd als de plaats waar God was, Gods huis, waar men de heerlijkheid van God ontmoette. De gewone mens heeft in zijn zondige toestand geen toegang tot de onmiddellijke tegenwoordigheid van God. Daarom mocht slechts één man, de hogepriester, op de Grote Verzoendag symbolisch naar binnen gaan om verzoening te doen voor het volk Israël. Maar zelfs dan was het daarna weer een jaar lang ontoegankelijk, tot de volgende Grote Verzoendag. Onder de voorwaarden van de wet was God eenvoudigweg niet zo benaderbaar.

Toen Jezus stierf, werd dit voorhangsel in tweeën gescheurd. Het scheidde alle mensen van het Heilige der heiligen, dat binnen het ritueel van het jodendom de woonplaats van God was. Het was alsof de barrière tussen God en de mens nu was weggenomen, datgene wat verhinderde dat de gemiddelde mens tot God kon naderen. Die werd weggenomen door het scheuren van een ander voorhangsel: het voorhangsel van Jezus' vlees, het lichaam van Jezus. Met de dood van Jezus was het offer voor de zonden voltooid. Daardoor was er geen behoefte meer aan zulke kunstmatige barrières tussen de mens en God. Dit wordt dus symbolisch uitgebeeld door de goddelijke daad waarbij het voorhangsel in tweeën werd gescheurd.

We hebben geen reden om te geloven dat de Joden het voorhangsel gescheurd hebben gelaten. Ze hebben het vervangen of hersteld. Maar het feit dat het voorhangsel van boven naar beneden in tweeën werd gescheurd, laat zien dat het een goddelijke daad was. Dat het van boven naar beneden gebeurde, is misschien ook symbolisch, want dat specifieke detail wordt genoemd: het begon bovenaan. Het is een handeling van boven naar beneden, van God naar de mens.

Dat voorhangsel werd gescheurd, en er waren nog andere verschijnselen die erop wezen dat de dood van Jezus van betekenis was. Midden op de middag was het al drie uur lang donker geweest. Dan heb je het scheuren van het voorhangsel wanneer Jezus Zijn Geest geeft. En we lezen ook dat de aarde beefde en de rotsen spleten. Dat betekent natuurlijk niet dat elke rots in Jeruzalem spleet, maar wel dat er een hevige aardbeving was. Er ontstonden scheuren in de rotsen, of breuklijnen die openspleten.

En er staat:

ook werden de graven geopend en veel lichamen van heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt; en na Zijn opwekking gingen zij uit de graven, kwamen in de heilige stad en zijn aan velen verschenen.

MATTHEÛS 27:52-53

5

De heiligen die uit hun graven kwamen

Wie waren deze heiligen die uit de graven kwamen toen Jezus uit de dood opstond? Waren dit mannen uit het Oude Testament, zoals Samuel, Mozes en David? Ik denk het niet. De reden waarom ik dat niet denk, is dat zulke mannen door niemand herkend zouden worden als zij levend in Jeruzalem verschenen. Niemand had hen immers tijdens hun leven gezien, en er waren geen foto's of beelden van hen waaraan ze herkend konden worden. Daarom ben ik niet geneigd te geloven dat deze heiligen, die uit hun graven kwamen toen Jezus dat deed en die levend in Jeruzalem werden gezien, heiligen uit de oudheid waren.

Ik geloof dat het waarschijnlijk mensen waren die in die generatie bekendstonden als godvrezende mensen, maar die nog niet zo lang daarvoor waren gestorven. Daarom leefden er volgens deze redenering nog veel mensen die hen zouden herkennen. Er is zelfs reden om te vermoeden dat het mensen kunnen zijn geweest die in de voorafgaande paar dagen waren gestorven, of in elk geval zeer kort daarvoor. Anders zouden hun lichamen enigszins ontbonden zijn geweest.

Het is natuurlijk geen probleem dat God ontbonden lichamen opwekt. We weten dat God op de laatste dag alle lichamen zal opwekken, ook de lichamen die volledig ontbonden zijn. Dat is niet het probleem. Het probleem is dat wanneer God ontbonden lichamen neemt en ze opnieuw samenstelt, dat een daad van opstanding is. En de Bijbel geeft in 1 Korinthe 15:20 en 23 aan dat Jezus de Eersteling is van hen die ontslapen zijn en op die manier worden opgewekt. Daarna volgen bij Zijn komst degenen onder ons die van Hem zijn. Dat laat geen ruimte voor de mogelijkheid dat deze andere mensen zo'n soort opstanding hebben meegemaakt.

Er is een verschil tussen zo'n soort opstanding en het eenvoudigweg weer tot leven brengen van een dood lichaam. Lazarus is bijvoorbeeld een geval van dat laatste. Lazarus stierf, en vier dagen later riep Jezus hem terug tot het leven. Het lichaam van deze man was nog niet sterk ontbonden.

Het was een wonder waarbij hij tot leven werd teruggeroepen, maar niet een wonder waarbij zijn lichaam uit de basiselementen werd opgebouwd. Het lichaam dat uit het graf van Lazarus kwam, was het lichaam van Lazarus, maar waarschijnlijk niet verheerlijkt. Ik zeg: waarschijnlijk niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was, en ik geloof niet dat er vóór Jezus lichamen in een verheerlijkte vorm werden opgewekt. Hij was de Eersteling van hen die ontslapen waren. Daarom moeten we aannemen dat Lazarus als sterfelijk mens uit het graf kwam. Hij was eenmaal gestorven en zou opnieuw sterven. Hij kwam naar buiten en zijn leven werd wat verlengd, alsof hij uit een coma was ontwaakt of van een ziekbed was opgericht. Hoewel hij werkelijk dood was geweest en uit de dood was opgewekt, werd zijn leven verlengd. Maar het was een natuurlijk leven dat werd verlengd.

We hebben alle reden om te geloven dat hij bij zijn komst uit het graf nog even oud was als toen hij stierf, en dat hij daarna nog een natuurlijke levensduur had en opnieuw stierf. Dit gold ongetwijfeld ook voor de dochter van Jaïrus, de zoon van de weduwe van Naïn, Eutychus en anderen die in de Schrift uit de dood werden opgewekt. Deze mensen ontvingen niet hun verheerlijkte lichaam en hun onsterfelijke staat. Ze werden eenvoudigweg weer tot leven geroepen in hun natuurlijke lichaam. Omdat dat zo is, zouden we hen niet rekenen tot degenen die zijn opgestaan. Ze zijn eenvoudigweg weer tot leven geroepen.

De opstanding op de laatste dag zal, net als de opstanding van Christus, een totale verandering van de aard van ons lichaam met zich meebrengen:

Zo zal ook de opstanding van de doden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in vergankelijkheid, het wordt opgewekt in onvergankelijkheid. Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht. Een natuurlijk lichaam wordt gezaaid, een geestelijk lichaam wordt opgewekt. Er is een natuurlijk lichaam en er is een geestelijk lichaam.

1 KORINTHE 15:42-44

En wat u zaait, daarvan zaait u niet het lichaam dat worden zal, maar een kale graankorrel, al naar het voorvalt, van tarwe of van een van de andere graansoorten.

1 KORINTHE 15:37

Bij de opstanding zullen we een ander soort lichaam ontvangen.

We hebben geen reden om te geloven dat deze heiligen, die uit hun graven kwamen en in Jeruzalem werden gezien toen Jezus uit Zijn graf kwam, verheerlijkte lichamen hadden zoals Jezus die had toen Hij naar buiten kwam. Daarom lijkt het mij waarschijnlijk dat ze nog niet ver ontbonden waren, maar dat ze meer op Lazarus of de dochter van Jaïrus leken. Zij werden eenvoudigweg weer tot leven geroepen als een teken voor het volk Israël dat er een wonder had plaatsgevonden. Als dat zo is, dan waren deze gestorven heiligen naar alle waarschijnlijkheid mensen die in de voorgaande paar dagen waren gestorven.

Er staat dat het er velen waren, maar hoeveel zijn er nodig om van velen te spreken? Hoeveel heiligen staan er gewoonlijk op een willekeurige dag uit de dood op? Geen enkele. Dus als een handvol van hen dat deed, zou dat al een behoorlijk aantal zijn. We weten het eenvoudigweg niet. We kennen de details niet. Mattheüs vertelt ons niet meer dan wat we hier hebben. Maar we lezen wel dat toen Jezus uit de dood opstond,

bepaalde graven van godvrezende mensen werden geopend. Sommigen van deze mannen stonden op uit de dood, of, als ze niet opstonden, werden ze eenvoudigweg weer tot leven gebracht. Niet in verheerlijkte lichamen, maar in hun gewone lichamen. Ze werden in Jeruzalem gezien en herkend, en zo werd het voor velen een teken dat er iets gaande was.

Het is interessant dat God de mensen in Jeruzalem wel toestond deze mensen te zien die uit hun graven kwamen, maar hun niet toestond Jezus uit Zijn graf te zien komen. Jezus verscheen na Zijn opstanding alleen aan mensen die geloofden. We hebben geen verslag waarin Hij verscheen aan iemand die niet geloofde, behalve aan Zijn broer Jakobus, die bij die gelegenheid gelovig werd. De anderen waren discipelen van Hem die Hem zagen, broeders van Hem op de een of andere manier.

Jezus vertoonde Zich na Zijn opstanding niet aan Pilatus, Herodes, Kajafas of een van Zijn vijanden om te zeggen: „Kijk, hier ben Ik. Ik ben terug.” Het was eenvoudigweg niet de wil van God. Hij zou hun dat voordeel niet geven. Maar Hij stelde hen echter wel in staat kennis te nemen van andere rechtvaardige mannen die in die tijd uit hun graven kwamen en in Jeruzalem werden gezien. Dit was een opmerkelijk wonder, en een wonder dat voldoende zou zijn om te bevestigen dat Jezus in die tijd heel goed uit het graf kon zijn opgestaan. Dat zou later ook worden gemeld, toen de discipelen in Jeruzalem bekendmaakten dat Jezus uit Zijn graf was gekomen.

Hoewel niemand Hem dat had zien doen, zouden ze zich herinneren dat bepaalde mannen in die tijd uit hun graven waren gekomen, en dat zij bij hun komst als het ware een gezelschap vormden dat Jezus uit het graf begeleidde. Zij leefden daarna echter waarschijnlijk een natuurlijk leven en bleven in deze wereld, terwijl Jezus Zelf kort daarna naar de hemel opvoer. Daar is Hij sindsdien geweest, en van daaruit verwachten wij Zijn terugkeer.

Wanneer we verdergaan met Mattheüs, zullen we meer van deze gebeurtenissen rond de dood en opstanding van Jezus bekijken.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 27:46
- Mattheüs 27:47
- Mattheüs 27:49
- Psalmen 22:1
- Mattheüs 16:6
- Johannes 2:19
- Mattheüs 27:40
- Johannes 19:28
- Mattheüs 27:50
- Johannes 10:18
- Lukas 23:46
- Psalmen 31:6
- Johannes 19:30
- Mattheüs 27:51
- Mattheüs 27:52-53
- 1 Korinthe 15:42-44
- 1 Korinthe 15:37

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.